

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 27

гр. Ловеч, 10.01.2023 г.

ОКРЪЖЕН СЪД – ЛОВЕЧ, III СЪСТАВ, в закрито заседание на десети януари през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: ЕВГЕНИЯ ПАВЛОВА

Членове: ПЛАМЕН ПЕНОВ
РАДОСЛАВ АНГЕЛОВ

като разгледа докладваното от РАДОСЛАВ АНГЕЛОВ Въззивно частно гражданско дело № 20224300500561 по описа за 2022 година

и за да се произнесе, съобрази следното:

Производството е по реда на чл. 413, ал. 2 във вр. с чл. 279 във вр. с чл. 274 и сл. от ГПК

Образувано е по частна жалба вх.№ 5479/22.11.2022г. подадена от „АГЕНЦИЯ ЗА СЪБИРАНЕ НА ВЗЕМАНИЯ“ ЕАД, ЕИК ***, гр. София, Бул. „Д-р Петър Дертлиев“ № 25, офис сграда Лабиринт, ет.2, офис 4, **против** разпореждане № 762/09.11.2022г. по ч.гр.д. № 20224340100760 по описа за 2022 година на РС - Троян, с което е отхвърлено изцяло заявление за издаване на заповед за изпълнение по чл.410 ГПК срещу С. С. Ш. - Т., ЕГН *****, гр. Троян, ул. „Димитър Икономов“ № 37.

В жалбата се излагат твърдения, че заповедното производство е едностранно, целта му е а провери дали длъжникът оспорва вземането, а не да се събират доказателства дали съществува вземането. Позовава се на съдебна практика какво трябва да съдържа заявлението и счита, че подаденото е редовно, тъй като е посочен кой е кредитодателя, неговият частен правоприемник, конкретизиран е размерът на главницата, неплатената парична сума, посочени били дължимата договорна и наказателна лихва, както и основание от което произтича вземането. Твърди, че в заявлението по чл.410 ГПК заявителят не следва да посочва какъв е размерът на месечните

анюитетни вноски, кога е техният падеж, как се определят лихвеният процент, договорната лихва, както бил приел първоинстанционния съд. Моли съда да отмени обжалваното разпореждане като неправилно и неказаносообразно и съдът да се произнесе по същество на спора.

ОКРЪЖЕН СЪД - ЛОВЕЧ като взе предвид изложеното в жалбата, както и материалите по делото, установи следното:

По допустимостта на обжалването

Жалбата е подадена против годен на обжалване съдебен акт (арг.чл.413, ал.2 вр. чл.410 ГПК) чрез процесуален представител юрисконсулт Ц. П., с надлежно учредена представителна власт (л.9 от делото).

Разпореждането е връчено на заявителя на 16.11.2022г. (л.37 от първоинстанционното дело), а жалбата е подадена чрез система за сигурна електронно връчване на 22.11.2022г. (л.10 от делото). Съгласно чл.275 ГПК срокът за обжалване на съдебния акт е едноседмичен, считано от датата на получаване на съдебния акт. Срокът изтича на 23.11.2022г., поради което жалбата е подадена в преклузивния срок по чл.275 ГПК. Заплатена е държавната такса за разглеждане на делото в размер на 171.10 лева. Жалбата е допустима и редовна и следва да бъде разгледана по същество.

По валидността и допустимостта на разпореждането

Съгласно ТР 6 от 15.01.2019г. по тълк.д. 6/2017 на ОСГТК на ВКС , в производството по ГЛАВА XXI ГПК, съдът не е обвързан единствено от основанията, посочени в жалбата, както е по в производството по чл.269 ГПК. Правомощията на въззивният съд са: да се произнесе служебно по валидността на първоинстанционното определение, а по допустимостта и правилността в обжалваната му част, като не е обвързан в посочените в жалбата основания.

Постановеното разпореждане е издадено от надлежен съдебен състав, в рамките на предоставената му правораздавателна власт и компетентност, поради което е валидно. Налице са положителни и липса на отрицателните процесуални предпоставки във връзка със съществуването и упражняването правото на заявление на заповед за изпълнение (арг. чл.410, ал.2 ГПК). Разпореждането е допустимо, поради което въззивният съд дължи произнасяне по съществуването на спора.

По правилността на разпореждането

Производството пред районния съд е образувано въз основа на заявление по чл. 410 ГПК, подадено от „АГЕНЦИЯ ЗА СЪБИРАНЕ НА ВЗЕМАНИЯ“ ЕАД с вх.№4984/26.10.22г., с което е поискано издаване на заповед за изпълнение по чл.410 ГПК срещу С. С. Ш. - Т., ЕГН *****, гр. Троян, ул. „Димитър Икономов“ № 37 за сумите от: **15 940.77 лева**, представляващата частично претендирана сума по Договор за потребителски кредит – 3354464/04.10.2018г., а именно 37 броя неплатени погасителни вноски за периода от 01.10.2025г. до 01.09.2028г., като на 30.08.2021г. е обявена предсрочна изискуемост, от глобална сума от 37 327.48 лева; **1 168.99 лева**, представляваща мораторна лихва за периода от 01.09.2021г. до 25.10.2022г. (дата на подаване на заявлението) и **законната лихва** върху главницата от подаване на заявлението (25.10.2022г.) до изплащане на вземането. За периода от 13.03.2020г. до 14.07.2020г. не е начислявана лихва за забава, съгласно чл.6 ЗМДВИПОРНС.

В заявлението е посочено, че на 04.10.2018г. между С. С. Ш. - Т., като кредитополучател и „УниКредит Кънсюзър Файненсинг“ ЕАД, ЕИК 175070632, като кредитодател, е сключен договор за потребителски кредит № 3354464 за сумата от 40 668.64 лева, която представлява сумата от чистата стойност на кредита 40 265.98 лева и такса за разглеждане на кредита в размер на 402.66 лева. Върху главницата страните се споразумели да се начислява възнаградителна лихва, вмесения размер на която е фиксиран за целия срок и се начислява от датата на отпускане на кредита. Общият размер на възнаградителната лихва е в размер на 17 478.87 лева, а общата сума, която кредитополучателят следва да върне е 61 676.71 лева. Била уговорена таксата за разглеждане на кредита да бъде заплатена на 120 броя равни месечни вноски, които са включени във всяка отделна месечна погасителна вноска. Уговорено било сключване на Групова застраховка, чиято застрахователна премия била 3 529.20 лева, като кредитополучателят се е съгласил да я върне на 120 броя месечни плащания, дължими към падежните дати на съответните погасителни месечни вноски. Договорено било, че при неплащане на текуща месечна застрахователна премия на съответния падеж, се предоставя едномесечен гратисен периода, в който ако не бъде извършено плащане по застраховката, покритието се прекратява автоматично. Страните се

договорили, че сумата следва да се върне ведно с начислените лихви, разноски, в сроковете и условията, на месечни равни вноски, съгласно погасителен план, като всяка месечна вноски в погасителния план включвала съответна част от главница, договорна лихва върху нея, таксата за разглеждане на кредита и съответна част от застрахователната премия. Всяка месечна вноска била в размер на 513.97 лева, като първата дата била 01.11.2018г., а последната 01.10.2028г. Съществувала клауза и за лихва за забава, в случай на просрочие на месечните вноски, чиито размер бил е равен на годишната законна лихва, разпределена на 360 дни, за всеки ден на забава, изчислена върху просрочената дължима главница. Общият размер на лихвата за забава бил в размер на 1 168.99 лева за периода от 01.09.2021г. до датата на подаване на заявлението – 25.10.2022г.

Твърди се, че на 21.07.2020г. е подписан индивидуален договор за продажба и прехвърляне на вземания към Рамков договор за продажба и прехвърляне на вземания от 02.11.2018г. между кредитодателят „УниКредит Кънсумър Файненсинг“ ЕАД и цесионерът „АГЕНЦИЯ ЗА СЪБИРАНЕ НА ВЗЕМАНИЯ“ ЕАД, по силата на което вземането срещу длъжника, произтичащо от договор № 3354464/04.10.2018г. е прехвърлено в полза на заявителя видно с всички привилегии, обезпечения и принадлежности, включително и всички лихви, такси, комисионни и други разноски на дружеството – кредитор. Твърди се, че на 30.08.2021г., длъжникът е уведомен за настъпила предсрочна изискуемост с уведомително писма с изх. № УПЦ/УПИ-С-УКФ/3354464 от 08.03.2021г. чрез ЧСИ Деница Станчева с рег. № 889 към КЧСИ.

Сочи, че кредитополучателят не е заплатил дължимия паричен заем към дружеството, поради което е налице интерес от подаване на заявлението. Моли съда да издаде заповед за сумите: 15 940.77 лева, представляваща главница; 1 168.99 лева, представляваща мораторна лихва или общо сумата в размер на 17 109.76 лева. Претендира и законна лихва за забава от датата на подаване на заявлението 25.10.2022г. до окончателното изпращане на сумата. Претендира разноски за заповедното производство – държавни такси в размер на 342.20 лева и юрисконсултско възнаграждение в размер на 150.00 лева, съгласно чл.26 от Наредбата за плащане на правната помощ. Моли съда всички книжа до него да се връчват чрез Системата за сигурно електронно връчване, на основание чл.50, ал.5 вр. чл.38, ал.2 ГПК.

С разпореждане № 736/31.10.2022г. заповедният съд е оставил заявлението без движение като е дал указания на заявителя да посочи какъв е размерът на главницата, кои вноски са погасени от длъжника, в какъв размер са погасяванията, в каква част от главното и акцесорното задължения са погасени, да се индивидуализира претендираното обезщетение за забава.

В указания срок от заявителя е постъпила уточняваща молба с вх.№ 5216/08.11.2022г., в която се уточнява, че заемът е в размер на 40 668.64 лева ; неплатена е общо в размер на 37 327.47 лева, а заявителят претендира не платената част от 15 940.77 лева, като в тази главница не е включена застрахователната премия. Длъжникът не е платил две последователни вноски, поради което кредитът е обявен за предсрочно изискуем. Твърди, че за останалите нередовности, посочени от съда ответната страна е длъжна да докаже кое е плащано, кога и по в какъв размер. В останалата част от молбата посочва характера на заповедното производство и по какъв начин следва да се уведоми длъжникът за цесията.

С разпореждане № 762/09.11.2022г. съдът е отхвърлил изцяло подаденото заявление като е приел, не е направена пълна индивидуализация на претендираните вземания, както и не е уточнена активната процесуална легитимация на заявителя. Посочил е, че заявлението не отговаря на изискванията на чл.411, ал.1, т.1 ГПК, поради което го е отхвърлил.

С оглед на гореизложеното съдът намира, че обжалваното разпореждане е правилно. Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Съгласно трайно установеното съдебна практиката на СЕС, обективизирана в дела С-40/08, С-137/08, С-168/05, С-240/98, С-243/08, С-244/98, С-397/11, С-415/11, С-472/11 и С-618/10, както и в С-503/15, С-807/19 заповедният съд следва служебно да изследва наличието на евентуално съществуване на неравноправна клауза в потребителски договор. В този смисъл съдът може служебно да приложи императивна правна норма. По делото се установи, че е налице договор потребителски кредит, поради което на основание чл.9 ЗПК и чл.143 ЗЗП следва да се характеризира като потребителски договор. За да направи правна оценка за наличието на неравноправност или евентуално нейното съществуване, съдът има задължението да изследва какъв е размерът на месечните анюитетни вноски,

кога е техният падеж, как се определят лихвеният процент, договорната лихва. В този смисъл посочването на тези параметри е задължение на заявителя. Следователно неоснователно е възражението на частния жалбоподател, че в заповедното производство заявителят не следва да посочва следните параметри - какъв е размерът на месечните анюитетни вноски, кога е техният падеж, как се определят лихвеният процент, договорната лихва. Затова правилно РС – Троян е приложил практиката на СЕС и е оставил без движение заявлението за отстраняване на нередовности и изследване за евентуалното наличие на неравноправен характер.

Настоящата инстанция намира заявлението за нередовно, а посоченото вземане за неиндивидуализирано, поради което следва да се отхвърли изцяло, по съображения, изложени по-долу.

В обстоятелствената част на заявлението са посочени суми 40 265.98, 61 676.61 лева, 5 318.66 лева, 513.97 лева, 402.66 лева, 120 броя месечни вноски, а се иска заповед за 15 940.77 лева и 1 168.99 лева. Същевременно в Договора за потребителски кредит и договорът за застраховка са посочени други суми – 2 160 лева и 3 500 лева.

На първо място следва да се отбележи, че от посочените в заявлението и в уточнителната молба връзки между сумите - как се формират, не е ясна претендираната сума от къде идва и на какво основание. Ако се приложат връзките в заявлението и се приложат правилата на аритметиката, то сумата съществено се разминава от посочената в договора. Освен това, броят погасителни вноски и техният размер не отговаря на общата дължима сума по договора, нито по главницата. Налице е доказателствен извод, че претендираната сума по заявлението се изчислява по някакъв друг механизъм, който не е посочен в заявлението и уточнителната молба. Изобщо във всички посочени суми има съществено разминаване между заявление, уточнителна молба и приложени документи, както и в самото заявление. Разминаването е досежно размера на сумата, главницата, платеното и неплатената част. Посочено е че вноски са платени, а реално се претендира по-голяма сума. Правилно РС – Троян е приложил законът като е дал указания за отстраняване на нередовностите.

Второ, в разпореждането без движение съдът е указал да се отстранят пет нередовности - какъв е размерът на главницата, кои вноски са погасени от

длъжника, в какъв размер са погасяванията, в каква част от главното и акцесорното задължения са погасени, да се индивидуализира претендираното обезщетение за забава, а в уточнителната молба са отстранени само две от тях. Посочено е, че две вноски не са платени, не е ясно кои и колко. Прилагайки обратният подход при изчисляване се получава, че длъжникът е платил повече от заявеното, ако се приеме, че написаното в уточнителната молба е вярно. Същото е самостоятелно основание за отхвърляне на заявлението, съгласно чл.411, ал.2, т.1, пред. 2 ГПК и правилно РС – Троян е отхвърлил заявлението като нередовно.

На следващо място с договора за цесия, ако е валиден, е осъществено частно правоприемство между поръчителя, суброгиралият се кредитор, който е цесионир – заявителя и цедента – първоначалният кредит „УниКредит Кънсюмър Файненсинг“ ЕАД. Съгласно приетото в **т.4г от ТР № 4/18.06.2014г. по тълк. д. № 4/2013 на ОСГТК на ВКС**, вземането, настъпилото преди подаване на заявлението частно правоприемство обаче трябва да бъде установено, тъй като идеята на законодателя е посредством тези документи да се удостоверяват всички индивидуализиращи вземането белези, вкл. субектите по правоотношението. В такъв случай договорът за цесия е основание за издаване на заповед за изпълнение в полза на правоприемника, като е необходимо представяне и на документа, установяващ вземането срещу неговия праводател, т.е. плащането от страна на поръчителя към кредитора в процесното дело. Необходимо да се представят както документът, установяващ вземането на праводателя, в случая цесионера – „УниКредит Кънсюмър Файненсинг“ ЕАД, така и този за правоприемството договора за цесия. В процесното дело не е представен договора за цесия. Правилно РС – Троян е приел, че липсва доказателства за материалната легитимация на заявителя да търси претендираните суми, тъй като не е доказал качеството си на кредитор – цесионер и качеството на кредитор на своя праводател.

Четвърто, съгласно приетото в **т.4г от ТР № 4/18.06.2014г. по тълк. д. № 4/2013 на ОСГТК на ВКС**, когато частното правоприемство се основава на договор за цесия, на общо основание трябва да са представени доказателства за уведомяване на длъжника, тъй като в противен случай прехвърлянето на вземането няма действие по отношение на него (чл.99, ал.4 ЗЗД). Първоинстанционният съд е дал указания в тази насока с разпореждане

№ 736/31.10.2022г., но заявителят не ги е отстранил в срок като не е представил доказателства за уведомяването на длъжника. Не е достатъчно само да въведе твърдения кога е уведомен, тъй като се изискват доказателства в тази насока. Налице е нередовност на заявлението.

Пето, съгласно т.18 от ТР № 4/18.06.2014г. по тълк. д. № 4/2013 на ОСГТК на ВКС ако фактите, относими към настъпване и обявяване на предсрочната изискуемост, не са се осъществили преди подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение, вземането не е изискуемо в заявения размер и не е възникнало на предявеното основание. Предсрочната изискуемост има действие от момента на получаване от длъжника на волеизявлението на кредитора, ако към този момент са настъпили обективните факти, обуславящи настъпването ѝ. Заповед за изпълнение се издават само за подлежащи на изпълнение вземания. Следователно заявителят следва да представи доказателства, че длъжникът е уведомен за настъпилата предсрочна изискуемост, защото от датата на уведомяване възниква потестативното право на кредита по чл.60 ЗКИ. По делото липсват всякакви доказателства, кога длъжникът е уведомен за изявлението на заявителя, че обявява кредитът за предсрочна изискуемост и дали е направено от цесионера или цедента, но същевременно в заявлението се претендират сумите на основание предсрочна изискуемост. Доколкото не е установена такава е налице правен извод, че не е настъпила предсрочната изискуемост. Заявените суми са за периода от 01.10.2025г. до 01.08.2028г., който период не е настъпил. Следователно претендираните със заявлението по чл.410 ГПК не са изискуеми, което е самостоятелно основание за отхвърляне на заявлението изцяло, на основание чл.411, ал.2 вр. чл.410 ГПК.

Предвид горното, отказът на районния съд е постановен в съответствие със закона, поради което подадената частна жалба против разпореждането следва да се остави без уважение.

По тези съображения атакуваното разпореждане № 762/09.11.2022г. по ч.гр.д. № 20224340100760 по описа за 2022 година на РС – Троян, следва да бъде изцяло потвърдено, като правилно.

С оглед изхода на делото, на частният жалбоподател не следва да се присъждат разноски.

Водим от горното, СЪДЪТ

ОПРЕДЕЛИ:

ПОТВЪРЖДАВА изцяло разпореждане № 762/09.11.2022г. по ч.гр.д. № 20224340100760 по описа за 2022 година на РС - Троян, **като правилно, на основание чл.279 вр. чл.278, ал.4 вр. чл.272 ГПК**

ОПРЕДЕЛЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на касационно обжалване (т.8 от ТР № 4/18.06.2014г. по тълк. д. № 4/2013 на ОСГТК на ВКС).

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____